Ασημίνα Κ. Λαμπράκου

ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Αθήνα 2012

*Η ποιητική συλλογή,
“Οι απέναντι”, βρέθηκε ανάμεσα
στις δώδεκα συλλογές της
Βραχείας Λίστας για το Βραβείο
Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή
“Κάτια Γρηγορίου-Θεοχαράκη”,
όπως αυτή ανακοινώθηκε
και αναρτήθηκε στο σάιτ του
περιοδικού (δε)κατα, από την
επιτροπή κρίσης για το έτος
2011-2012.
Τον διαγωνισμό διοργάνωσαν τα
περιοδικά (δε)κατα και Poetix
και οι εκδόσεις Gutenberg.*

*Ο πίνακας εξωφύλλου είναι
έργο της Ασημίνας Λαμπράκου.*

ΑΣΗΜΙΝΑ Κ. ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ

ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Αθήνα 2012

Η ποιητική συλλογή *Οι απέναντι* εκδοθηκε το 2012 σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων.

ISBN: 978-960-93-4322-0

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Στην Ειρήνη
στον Κωστή

ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

ως εγωισμός μετρήθηκε
η έγνοια
για το ευτελές του δωματίου μέγεθος
και το βρώμικο των τοίχων
όταν ο φακός
συνέλαβε
τους απέναντι

ΤΟ ΚΑΤΕΥΟΔΙΟ

για μια στιγμή ενόμισα
πως γυναίκες της Μεσογείου όλης
μα πιο πολύ του νότου της Ελλάδας
κρέμονταν σ’ εκείνη τη γκρίζα
άπλεχτη, ως τα πόδια, κοτσίδα
όπως στο κεφαλόσκαλο στάθηκε
με τα χέρια κάτω απ΄ το στήθος πλεγμένα
αστόλιστη
αγέρωχη
δωρική
με μια μόνο ματιά στα πλάγια
σα για να σιγουρευτεί την απουσία
ίσως όμως και την παρουσία οικείων άλλων
ένας φόβος
μια λύπη
ένας αποχαιρετισμός
κι έπειτα το κεφάλι ίσα μπροστά
και τα χέρια ελεύθερα στο πλάι

έτσι κι εγώ
υπερβαίνοντας το από εμπειρία
λογικό συμπέρασμα
για τον χαμένο δεν εδάκρυσα
παρά για τούτη τη γυναίκα
που σήκωνε στους ώμους της τη συνέχεια

(το πλήθος κι η σύσταση του
σου εκχωρούσε το δικαίωμα
επί συμπερασμάτων
για το ποιόν του εκλιπόντος..
αξιοσύνη –εντός κι εκτός–)

POST-IT

Ασημάδευτες που φεύγουν οι Πέμπτες
Μήτε ένα τόσο δα σημάδι στο σώμα τους να
μαρτυράει:
σήμερα αγαπήθηκα
και πιο κάτω:
σήμερα αγάπησα

Θάναι που σώθηκαν τα post-it
από το βιβλιοπωλείο της γωνίας
Σε αναμονή της επόμενης παραγγελίας...

ΘΥΣΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

για μια μικρή αναφορά στον Αλεσσάντρο Μπαρίκκο

Κι έτσι
Αν και γεμάτα από βροχή
Άδεια μένουν τ' απογέματα.

Στριφογυρνώ εντός της το χέρι μου
όπως ονειρεύεσαι πως θα έκανες με μια τούφα απ' τα μαλλιά της
όπως κι εγώ έκανα με τα μαλλιά μιας φίλης παιδικής ή της κόρης μου
Κάποτε

Αδειάζω έπειτα τα υπολείμματα
βοηθώντας με το δάχτυλο τη δίνη της απορρόφησης
Κάπως έτσι που κάνεις κι εσύ
σε μια στιγμή αδυναμίας της συνύπαρξης
Κάπως όπως κι εγώ αντιμετωπίζω
βλέμματα και συμπεριφορές προσβλητικές
Ανέκαθεν.

Δυο τελευταίες κινήσεις
που θα μπορούσαν νάναι χάδια σε πρόσωπο ανθρώπου

που λαχταράς
κλείνουν τη διεργασία
με τρόπο όμοιο με εκείνον που επιδιώκεις να
ολοκληρώνεις την τελετουργία του έρωτα
Καθησυχαστικά

Το μαχαίρι διαχωρίζει τη σάρκα της
Τότε, το αίμα
σε πράσινο του βάλτου και κόκκους τριγωνικούς
διασπείρεται στα περιορισμένα πέριξ
Σε ρόλο ας πούμε Ιφιγένειας
η τομάτα καλείται να εξευμενίσει το θυμό
μιας κατάστασης παρασιτικής
όπως αυτή αναπτύχθηκε από μιαν ελευθερία που δεν
ήξερε να διατεθεί
Η μυρωδιά της, εργαστηριακή

Λίγες μονάδες χρόνου αργότερα
βολεύεις τα ίχνη ενός αποθανόντος απογεύματος
σε καθίσματα
χρησιμοποιώντας αυστηρά
τα τετραγωνικά που αναλογούν στις διαστάσεις σου
κι όχι εκείνα που σου διατίθενται
Πράξη αντιστρόφως ανάλογη της στιγμής που

ανέτειλες στη ζωή
Τότε

Στα δόντια σου ανάμεσα
Κρατημένη με πείσμα
η άποψη που σχημάτισες και σε κράτησε ζωηρά
Πως η έκφραση του συγγραφέα
χαρακτηρίζει το επίθετο που χρησιμοποιήθηκε κι όχι το ουσιαστικό αναφοράς
Μεγάθυμος... ο χωρίς αίμα
Όπως ακριβώς νοιώθεις
θάβοντας βλέμματα και συμπεριφορές προσβλητικές
Από πάντα .

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

Ορίστε λοιπόν!
με δυό λαίμαργους σπασμούς ονείρωξης
εκποιείται ο έρωτας
τα υπερήλικα βράδια της ζωής σου
Εκποιείται;
Παραδίνεται θα ήθελες να πεις
όχι μ’ αυτή την έννοια της υποταγής
στην ηδονή ή τη λαγνεία
μα την άλλη
του στρατιώτη που τη μάχη τελειώνει
χάνοντας

Να ευτελίζεται όμως μοιάζει η πράξη
κι αυτό αταίριαστο σου είναι
που τιμητής υπήρξες και του μικρού
του ταπεινού
με πείσμα απέναντι στο ευμέγεθες
του μεγαλοπρεπούς μεγάλου

Μεταποιείται
Ίσως αυτό

τι λές;
Και πλέον, ας αποφασίσεις
τις λέξεις αράδιασες για να διαλέξεις
ψάχνοντας το συμβάν να αποδώσεις
και δες τι προκάλεσες
Στριμώχτηκε η σκέψη των ανθρώπων στη περιέργεια

Κι εσείς
Σημασία τόση μη δίνετε
Για ώρες πολλές διορθώνω
και διάλειμμα γύρεψα να κάνω
γράφοντας

Μα πάλι
αν παράθυρο ένα
στα εντός σας ανοίγει με τούτα
μη κλίνετε
σε αναγνώσεις μάταιων νοημάτων
παρά στη μεγαλωσύνη
πράξεων απλών
όπως αυτής
του σπασμού μιας ονείρωξης
κάποιο ζεστό βράδυ
μιας θλιμμένης Άνοιξης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Μη νομίζεις!
κάποτε θαρθώ
έτσι
ντυμένη καθημερινά
απλά
Κι αν ίσως συμβεί
να διακατέχομαι
από εκείνη τη διάθεση
στα όρια της κυνικότητας
μια ποδιά κουζίνας
ή
ένα στραβοπατημένο ζευγάρι παντόφλες
θα τονίζουν το μέγεθος του ασήμαντου
του καθημερινού μου
Θα σε δοκιμάσω στην αλήθεια
Τα πνευματικά δικαιώματα ζητώντας
θα φανερωθώ
Για όλα που σου ενέπνευσα
ποιήματα
έρωτες

πάθη κι άλλα
σώμα και ψυχή
μ’ εντολές δυαδικού συστήματος
Ασώματη άχρωμη άοσμη άφαντη
Τόσα τα στερητικά και στερημένα
που ντύσαν τις ανάγκες σου
όπως τις εξυπηρετούσαν.....

Η ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗΣ

θάλλω
θαλερός
θαλπωρή

θλίψη

για δες
γλυκόλαλα και βάλε
που αποδίδει
την υγρασία όλη
του λάμδα
στον ουρανίσκο
ο μυς της γλώσσας
προφέροντας
τα δυο σύμφωνα
ελεύθερα
από παρεμβολή φωνηέντων

θλίψη
σαν παιδί
που φυλακίζει

γρήγορα
από φόβο μην την χάσει
ευχαριστημένο
που την κέρδισε
την γεύση
από παγωτό χωνάκι

θέλγω
θελκτικός
θέλγητρο

θήλυ
θήλυ όπως η θλίψη
θελκτικό όπως η μελαγχολία
θελκτικόν θήλυ η μελαγχολία οδεύουσα εις θλίψιν

θλίβω
θλίβομαι
συνθλίβομαι
όπου το συν-προσδιορίζει την συντροφικότητα
στην κατάσταση
το στερητικό στη μοναξιά
συνύπαρξη
συμπάσχω

κι ας είναι το πάθος
εκ του παθαίνω ορμώμενο
τόσο συντριπτικά ατομικό
τόσο εγωιστικά μοναχικό

******

θα μπορούσε να στέκει γυμνή
με την έννοια του φανερή
δηλώνουσα εκ των προτέρων
και σύγχρονα με την εξέλιξη
των πραγμάτων
την διάθεση της
όχι μόνο να υπάρχει
αλλά και να υπερισχύει όλων

προς ώρας ωστόσο
καθήμενη εν μέσω
φτηνού τινός
και ψεύτικου
δέντρου Χριστουγέννων
τα κλαδιά και τα στολίδια
ξεγελούσε ως άφαντη

καθ’ ην ώραν

η ιδία
απολάμβανε την αοριστίαν
χαμόγελα
ντυσίματα
ευχές
και κατ' έθιμον συναναστροφές
έθεταν το αναπόφευκτο
σε αναμονή
το τελευταίο
ζητούσε απλά την ευκαιρία
για να προβληθεί
στην οθόνη των ημερών
με την στόφα
του πρωταγωνιστή
στην περίπτωση που
η καθημερινότητα
καλύπτει την ουσία των αναγκών
με τις κατ' ευφημισμό
προτεραιότητες επιλογών

πικρόχολη
γριά και κακεντρεχής
επιθετική

σαν αγρίμι ύπουλο
που από ώρα
κελάρει θύμα
και στιγμή κατάλληλη
η απουσία της όμορφης πραγμάτωσης των προσδοκιών
εγκαταλείπει την κρυψώνα
και σίγουρη
αποκαλύπτεται
αποικοδομώντας τάχυστα
την εντύπωση των στιγμών που πέρασαν
κι ονομάστηκαν κέφι

σαν σε σκηνή θεάτρου
με το τρίτο κουδούνι
εκείνη
αποσύρει
στολίδια
υπεκφυγές
πέπλα
υποθέσεις
και προσπάθειες άκαιρες
που την κρατούσαν κρυφή
κι εμφανιζόμενη στο προσκήνιο
κρατά τον πρώτο

όπως άλλωστε συνηθίζεται για ορισμένους
ρόλο
η μελαγχολία

ασφυκτιά η αίθουσα στην παρουσία της
ακυρωμένες διαθέσεις
διαβρώνουν το υπογάστριο της ημέρας
όπως τα οργανικά υγρά
το πάτωμα δημόσιας τουαλέτας

όμορφη κι ενοχική
αυτή
σαν ηρωίδα σαιξπηρική
στην άκρη της σκηνής
μεταμορφώνεται εις
λάμπουσαν επί των δακρύων
θλίψη
την ίδια της στιγμής ώρα
που οι θεατές
απεμπολούν την ευκαιρία
μιας σωτήριας παρέμβασης

μόνη και μοναχική
ένα θήλυ θελκτικό
ικανοποιούμενο στον οικτιρμό

θελκτικό θήλυ η μελαγχολία οδεύουσα εις θλίψιν

θέλγω
θελκτικός
θέλγητρο

θήλυ

θήλυ όπως η θλίψη
θελκτικό όπως η μελαγχολία

θαλερή η θαλπωρή
θαλπερή η θαλερότητα

κι η θλίψη;
θηλυκό που αποδίδει
γλυκόλαλα και βάλε
την υγρασία όλη
του λάμδα
στον ουρανίσκο
προφέροντας
τα δυο σύμφωνα
ελεύθερα
από παρεμβολή φωνηέντων

θλίβω
θλίβομαι
συνθλίβομαι
όπου το συν-
προσδιορίζει την συντροφικότητα στην κατάσταση
το στερητικό στη μοναξιά
συνύπαρξη
συμπάσχω
κι ας είναι το πάθος
εκ του παθαίνω ορμώμενο
τόσο συντριπτικά ατομικό
τόσο εγωιστικά μοναχικό

κι έπειτα... τι μένει;

η αυταπάτη της επίγνωσης

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(η συνάντηση)

ομολογώ πως
παρά το μέγεθος και την επιβλητικότητά του
αδύνατο εστάθη
να εμποδίσει τον ήλιο
από τα πρόσωπα των συνομιλούντων

αυτοί
απέναντι ο ένας από τον άλλον
έπαιζαν νόμιζες
μετακινούντες κάθε φορά τα πρόσωπά τους
προς την σκιά

το γεγονός
έδωσεν αφορμή δι' αστεϊσμούς
απομακρύνοντας ολιγόλεπτα
την αμηχανίαν ήτις εδηλούτο
με κινήσεις άσκοπες
-ψαυσίματα παροικούντων αντικειμένων και άλλα-
των χειρών του ενός

ο άλλος
τ' ομολογώ κι αυτό

εστέκετο ψυχραιμότερος
πράγμα στο οποίο συνετέλεσε
κι η προ ημερών
δημιουργηθήσα διαφυγή
η οποία προσέθεσε κτήμα
στην υπολειπόμενη αυτοεκτίμησή του

όπως ίσως αντιλαμβάνεσθε
ο πιο σίγουρος για τον εαυτό του
συντηρούσε την συζήτηση
όσο ο άλλος την κρατούσε σε όρια

φαινομενικά όλα
μα ας είναι
αυτά θα περιγράψουμε εδώ

προβληματισμοί ασυνεχείς
κι ανολοκλήρωτοι
πληροφορίες αναγνωριστικές
δίχως λεπτομέριες
μια κατάθεση προοπτικής
ευχολόγια
πειράγματα
έπεφταν στο τραπέζι

πότε άηχα
πότε με θόρυβο
καλύπτοντας
την συμπεφωνημένη χρονική διάρκεια
της συνάντησης
έως την εκ νέου εμφάνιση
της προαναφερθείσας διαφυγής

φαντασθείτε την τελευταία
σε ψηλοτάκουνα πέδιλα
με γυμνά τα δάχτυλα των ποδών της
και το κάτω της οσφύος τμήμα αυτών
ικανά κεκαλυμμένο
από το λεπτό καλοκαιρινό ύφασμα
του ενδύματός της
επιτρέποντας ωστόσο
να εμφαίνονται τα καλογραμμένα γόνατά της

η συνάντησις επερατώθη αποτόμως ως άρμοζε

άλλωστε...
από ώρα ο πλάτανος
παρά το μέγεθος και την επιβλητικότητά του
δεν ηδύνατο πλέον

να εμποδίζει τον ήλιο
από τα πρόσωπα των συνομιλούντωνw

Ξάνθη

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΣΤΗ ΣΟΛΩΝΟΣ

Τα μεσημέρια στη Σόλωνος
αγκομαχούν πίσω από κουρασμένες εξατμίσεις

Δημόσια στενότητα, πίσω από τα τζάμια
Αφίσες δηλωτικές
προτιμήσεων κι ισοδύναμων πεποιθήσεων
Τραπεζάκια μικρά, λιανά
πάνω τους χώρος ενός πακέτου από τσιγάρα
και δυο αγκώνων άγγιγμα

Τα μεσημέρια στη Σόλωνος
γλιστρούν και χάνονται στις σχισμές των υπονόμων

Το χέρι γωνιωδώς προτεταμένο του προσώπου
Πρόσωπο δουλεμένο απ' τον χρόνο
Δάκτυλα καταλλήλως κεκαμένα
ως υποδοχείς τσιγάρου και μιαν άφεση καλέσματος
Μάτια μισόκλειστα στις ακοές, συνταιριασμένα λες
στο μαύρο φόντο της αφίσας πίσω της
«...καταραμένοι ποιητές»...
ίσα που πρόλαβα να διακρίνω

πάνω της γραμμένο με άσπρο
σαν από τον καπνό νόμιζες

Τα μεσημέρια στη Σόλωνος
γλιστρούν σε οδόστρωμα βρεγμένο από βαλβολίνες κι
ευθύβολη αδιαφορία

Κι αυτός
«...εκατό χιλιάδες ευρώ η αξία του οικοπέδου»...
ακούστηκε να λέει, σκυμμένος ελαφρά κοντά της
–γι άλλα θα περίμενες.

Εκεί
στα μικρά καφέ της Σόλωνος
η εφηβεία ενηλικιώθηκε,
με παρατεταμένες κρίσεις
πανικόβλητης αυτοκριτικής

Καταραμένοι οι ποιητές
που οξειδώνονται στις ανάγκες των καιρών

Αθήνα

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Άνοιξης μυρωδιές οσμίζομαι
να με συνοδεύουν
σε τούτο
το τελευταίο μου διάβα επί της γης
Τελευταίο και το Φθινόπωρο αυτό
Ξεθωριάζει ανάμεσα σε ανθισμένες γαρδένιες
κυκλάμινα
γιασεμιά
και πασχαλιές ακόμα
Παράδεισος θαρρείς
Γιατί τέτοιος είναι η άνοιξη νομίζω
Γεννήθηκα πριν χρόνια ενενήντα
στο τέλος τους πεθαίνω
Εγώ που μόνη σπουδή είχα τη Ζωή
Έμβρυο καθώς ήμουν τότε
δύσκολο να θυμηθώ
τον θόρυβο και την αίσθηση
του εργαλείου εκείνου
π’ απ’ τη μάνα μου μ’ απόκοβε
όμοια αν είναι

με τούτο το ξερό
παγωμένο και στριγκό κροτάλισμα
του φέρετρου που μ' οδηγό τα σκοινιά
μπαίνει στη χωμάτινη ετούτη μήτρα
Μια φορά αποκόπηκα
και μια ετούτη
Μάνες μου κι οι δυο
Εκείνη που με γέννησε
κι ετούτη που με παίρνει
Μόνο για σένα νοιάζομαι
έτσι που μου στέκεσαι μονάχη
σαν όπως ήμουν και χειρότερα εγώ
τη δική μου μάνα να χαιρετήσω
Μια ομφαλοκόπηκες
κι άλλη σκληρότερη ετούτη
Μην κλαίτε
Μόνο σκεπάστε με
όπως συνηθίζεται
να μην κρυώνω
κι ούτε το φως να βλέπω
και πεθυμιές μου έρχονται
πίσω για να γυρίσω
Γιατί

μήνυμα κρατώ
γι' όποιους προηγήθηκαν
Συνήθειο κι αυτό
κι οφείλω να το κάμω
Σημάδια μη περιμένετε
αν υπάρχει και πως είναι
η απέναντι μεριά
από μένα να σας στείλω
Την έκπληξη δε θα χαλάσω
και τη προσμονή
Νάχει πάντα ο άνθρωπος
κάτι να προσδοκά
και να φοβάται πρέπει
Σαν ο καιρός του φτάσει καθενός
μονάχος τη γνώμη του θα φιάξει
Μην κλαίτε
μόνο τούτη να συντροφεύσετε
στο πιο σκληρό της μοίρας ομφαλοκόψιμο
και
πριν τα δέοντα αρχινίσετε
ώστε το πρωτόκολλο να τηρηθεί
για το καλό της φύσης και τη συνέχεια

αφήστε με
μέσα μου να κρατήσω
αυτές τις μυρωδιές
απ’ τ’ ανθισμένα τριαντάφυλλα
τα γιασεμιά και τις γαζίες
Άνοιξη το τέλος μου

Αγ Παρασκευή

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ

Εις την σύμπτωσιν
απεδόθησαν αι τιμαί που της άξιζαν
Έκπληξις γνησία
Χαμόγελα
Ερωτήσεις υπόμνησης
«αν μου θύμιζες τ' όνομά σου..!»
Φιλιά

Προηγήθηκε αυτοσαρκασμός
ενδεικτικός του πνεύματος και της σιγουριάς του
ομιλούντος
«ξεχνιέται τέτοιος άντρας;»
και μια συγκατάβαση
κλειδωμένη στο σήκωμα του φρυδιού
και το είδος του χαμόγελου

Ακολούθησαν τα τυπικά
που επιβεβαίωναν την ομαλή ροή των παρελθόντων
και γνωστοποίηση των νεοτέρων

Συμπάθεια
πιστοποιημένη σε απ' ευθείας βλέμματα

Η απομάκρυνση είχε την οσμή
καπνού από τσιγάρο
εγκλωβισμένου στον τρίτο όροφο του κτηρίου της
Μεσογείων
ηλικίας τεσσάρων ήδη χρόνων
λίγο γκρίζο στους κροτάφους
κι ένα χαμόγελο χαράς στο πρόσωπο ζωγραφισμένο

διασταύρωση Σόλωνος και Θεμιστοκλέους, Αθήνα

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΔΥΟ ΚΑΠΝΩΝ ΤΣΙΓΑΡΟΥ

Υπομόνεψε
ακόμη λίγο
η νύχτα απόψε
ν' αφουγκραστεί
δυο καπνών τσιγάρου
κουβέντες αγοριών
μέσα από μνήμη
της πεθαμένης μάνας τους
Η μέρα
καρτέρεψε κι αυτή
τρυφερεύοντας σαστισμένη
στην εικόνα των ανδρών
που γίνονται παιδιά
και πάλι επανέρχονται
ίσα για ν' αντέξουν
την δύναμη στην υφή του ανεπίστροφου
Πιο κάτω
η καθημερινότητα
Αισθήσεις σ' εκκρεμότητα
αισθήματα σε σιγή

Υποχρεώσεις που διεκπεραιώνονται
με τακτική ελιγμών
ή και χειρισμών
στα πλαίσια μιας στρατηγικής
επισήμως ανομολόγητης
Διαδικασίες προαπαιτούμενες
για την συνέχεια
Την αυτοσυνειδησία;

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Όρθιοι κάτω από την τέντα του περίπτερου
- μη φανταστείς
πως απαίτηση είχα
αλλιώς να τους σκεφτείς
καθιστούς ή ξαπλωμένους
καταμεσίς του δρόμου
μα σκέψου και μένα
που να αποδώσω ήθελα
λιτά
στη σκηνή και τους πρωταγωνιστές μου
τις συνέπειες στη συμπεριφορά
από του κόσμου την γύρω παρουσία
ανάγκη είχα τον πλεονασμό-
σ' ένα αποχαιρετισμό
με χειραψία τυπική
περιορίστηκαν
εγκλείοντας ο καθένας
νόημα δικό του στην κίνηση
Έτσι, έκπληκτη
βρέθηκε να χαιρετά

μια παλάμη παγωμένη
παρά τον καύσωνα
των εξωτερικών καιρικών συνθηκών
και των δικών της εσωτερικών
Ώσπου να ολοκληρωθεί η παρατήρηση
μεσαίος και δείκτης
ακολουθούσαν την κίνηση του αντίχειρα
κατά μήκος της παλάμης
κι απ' τις δυο πλευρές
εγχέοντας θαρρείς μέσω αφής
ρίζες από την δική της ουσία
έγνοιας και πραγματικότητας
στα επιθηλιακά κύτταρα του άντρα
με μιαν ιδιόχειρη αφιέρωση
όσο διήρκεσε το έκπληκτο
στο άγγιγμα
βλέμμα εκείνου

η αγάπη
φωτίζει
τις νύχτες του μυαλού μου
όσο τα ξωτικά
χορεύουν
στις άκρες της σκέψης μου

Έπειτα αποχωρίστηκαν
τα βλέμματα κι οι παλάμες
Δυο λόγια επόμενα
και τα πράγματα εξελίχθηκαν
σε κατευθύνσεις αντίθετες
Εκείνη, στράφηκε αριστερά
και πριν στρίψει στη γωνία
απ' όπου θα τον έχανε διά παντός
από την οπτική της
κοντοστάθηκε σε μια βιτρίνα
να προκαλέσει την αλλαγή στη σκέψη
Αργότερα πολύ
θα μετρούσε και την κατάσταση

Θεσσαλονίκη

ΚΑΤΑΒΟΛΙΣΜΟΣ

Από ώρα
ο ουρανός δήλωνε
την επιδίωξη του να τον προσέξεις
Μα εσύ
ιχνηλατούσες
έλεγες
στα γύρω καλντερίμια
του Μάνου την παρελθούσα παρουσία
Εις μάτην
Θαμμένη κάτω από GTi κι αμάξια διαφόρων κυβικών
απαξίωνε θαρρείς
τους λόγους της μαρτυρίας του
Δυο τρία άτομα μόνο
ντόπιοι και ξένοι
δηλωτικά των καιρών και της εποχής
ενδεχομένως και των συνηθειών του τόπου
εναλλάχθηκαν στο σκηνικό
πιστοποιώντας τις αρχικές σου υποθέσεις
-τα μυστικά της πόλης
βρίσκονται πίσω από τις πόρτες ακόμη-

Τότε κι αυτός
–ο ουρανός–
έβρεξε θυμό
για την προσοχή που δεν του έδωσες
ή για να σε απομακρύνει
από την αλήθεια που αποκαλυπτόταν
Και την ώρα ακριβώς
που τα θυρόφυλλα
έκλειναν
από φόβο μην παρεισφρήσει η οργή
στο τεχνολογικά άρτια οργανωμένο παρόν
μια σκεπή δάκρυσε λησμονιά στον αριστερό σου ώμο
όσο η βροχή νότιζε το μυαλό και το κορμί σου

Στο μπακάλικο
τρεις άνθρωποι
άγνωστοι μεταξύ τους
άρπαξαν την ευκαιρία να μιλήσουν για πολλά
Έγινες ένα μαζί τους
Η κουβέντα άνοιξε
Κι ο ουρανός το ίδιο

Αργότερα, λίγο πιο κάτω
«το Βυζάντιο»

σε υποδεχόταν φιλικά
αποκαλύπτοντας

καταιγίδα στα λιθόστρωτα

Ξάνθη

(στο) ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ «ΒΥΖΑΝΤΙΟ»

Στο τραπεζάκι
δεξιά από την είσοδο
τρεις άντρες
Πανεπιστημιακοί μα δεν τους το έκανες
δίχως τη σιγουριά να υποστηρίζει το εγώ τους
κοινωνικά άπειροι κατά τα φαινόμενα
σχολίαζαν
κρίνοντας την επίδοση στην γνώση
από το βάθος του ντεκολτέ και την στάση του σώματος
-όχι αδικαιολόγητα
Στο τραπεζάκι
τα τυπικά,
γλυκά παραδοσιακά
καφέδες ευρωπαϊκοί
ανάμεικτα

Κι η ώρα που λιγόστευε
φέρνοντάς τους πιο κοντά στην αναχώρηση
από την πόλη που όφειλαν να υπηρετήσουν τις
ανάγκες της
-και τις συνήθειές της ίσως
αλλά εκείνοι

αποστασιοποιημένοι
διαρκώς αναχωρούσαν

Στο πατάρι, ησυχία
Ήχοι ξύλου που ταλαντεύεται
με την συχνότητα των βημάτων μου
Φως
εκκλησίας σε βρεγμένο σούρουπο
Στη γωνιά,
κατάνυξη
υποταγμένη στη φανταστική
παρουσία
ανθρώπων άξιων
μιας εποχής πέραν των τυπικών
διαστάσεων
Είρωνας στην προσέγγισή του, ο ένας
Πληθωρικός στον παρορμητισμό του, ο άλλος
Διεισδυτικός σε βλέμμα και σκέψη, ο τρίτος
Κι ένας τέταρτος
ο Γκάτσος

Έξω
η νύχτα ντυμένη την φαντασία μου
κι ένα χαμόγελο Σειρήνας
κερνά ηδύποτα τους *αναχωρητές...*

Ξάνθη

ΤΟ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΟ

Μας χώριζε
μια Άνοιξη φορτωμένη σε βιτρίνα
και το ύφος σου
Ώρα απόγευμα Σαββάτου αργά
πλατεία Κανάρια
Φιγούρα ανάγκης ή αλήθειας
δεν γνώρισα
Ένα ωστόσο σιγούρεψα
Αταίριαστη πλάι σου θα στεκόμουν
Έτσι σκυφτός και σκεφτικός
Εσύ
την αγάπη να ψάχνεις
Κι εγώ
να ψηλαφώ άνοιγμα
σε προπέτασμα διαχωριστικού
...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Η αίθουσα άδεια
νυστάζει
Όνειρο ένα
στη γωνιά κωμάζει

νερόπλυμα μεσ’ το φλιτζάνι
γαλάζιο φτηνό φουστάνι
ύφος χαμόγελου μεγαλοπρέπειας
στάση σαφούς αξιοπρέπειας!

κάνουν κύκλο οι γυναίκες στη κουζίνα
κάθε μια τους μια άλλη θεατρίνα
απ’ τα χτένια στα μαχαίρια
απ΄ τα μαλλιά στα υπογένεια!

οι φωνές φέρνουν κουβέντες
συναναστροφές
ηχηρού λόγου οι αποστροφές
τάση δηλώνουν ταπεινή
ποια θα φανεί πιο ισχυρή!

μιλάνε γελάνε

που και που φωνάζουν
τον άντρα διηγούνται
πως δαμάζουν

κριτική φιάχνουν αυστηρή
στο κορίτσι που θα παντρευτεί
τα δικά τους θυμούνται
συζητάνε
και μια στιγμή ελεύθερα ένα θυμό
πετάνε

σκύβουν τον μαζεύουν
με το παραμύθι το παλεύουν
της ζωής τους τ΄ αδιέξοδα
τα εκτιμάνε σαν ανέξοδα

οι γυναίκες της κουζίνας
κυρίες καθημερινής ρουτίνας
φιάχνουν παρέες συναναστροφές
ηχηρού λόγου οι αποστροφές

βγάζουν γέλιο
βγάζουν κλάμα
στη γωνιά
βάζουν το δράμα!

Η αίθουσα άδεια
νυστάζει
Όνειρο ένα
στη γωνιά κωμάζει

πρωινό Σαββάτου στην αίθουσα του εστιατορίου
στο ξενοδοχείο που με φιλοξένησε.
Θεσσαλονίκη

ΜΟΥΣΚΕΜΕΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Οι μουσκεμένοι δρόμοι
τρυπώνουν στα σεντόνια
σε δωμάτιο φτηνού ξενοδοχείου
Καμιά θέρμανση
δε μπορεί να τους συγκρατήσει
Έπηλυς καταισχύνη
λαθραία επικάθειται
στους λοβούς του εγκεφάλου
Δάκρυ των οφθαλμών εξορύσσεται

Μήτε ο μίσχος της τουλίπας
βολεύεται ως του αξίζει
στο νεροπότηρο
Η μεγαλωσύνη ταπεινούται

Φτηνός ήχος κινητού
κι ο Αύγουστος του Νικόλα
εξορίζεται

Θεσσαλονίκη

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ .

εισβολή Δημόσιου Κατήγορου
επεχείρησε ο ήλιος στο δωμάτιο
13:34 μεσημέρι
την ώρα ακριβώς
που οι ένορκοι
απέδιδαν την ποινή στις σκέψεις:
ύπνος όπως θάνατος

η δίκη άρχιζε εκ νέου

Θεσσαλονίκη

ΙΚΕΤΙΔΕΣ

τον κορμό κύπτουσαι
εις τρόπον ώστε
σε πλήρη ευθυγράμμιση
το άνω άκρο των τεντωμένων των χειρών
να βρίσκεται
με τας άκρας των δαχτύλων των λεπτών τους ποδών
ωσάν ικέτιδες έρωτος
ή παράκλησιν αγγίγματος
αιθέρια υφάσματα από του ανέμου παρασυρθέντα
ή ισοδύναμα με αύλακες υδάτων
υποκύπτοντα σ’ επιταγές της φύσης
προσομοιάζουν
αι μπαλαρίναι

ούτως πως
προκεχωρημένου του απομεσήμερου
όταν ηξιώθην εντός της οικίας
να βρεθώ και πάλι
ομοιάζον αι τουλίπαι
γέρνουσαι τον κορμό τους

προς το του παραθύρου μέρος

ικέτιδες
της του φωτός θείας επαφής

κι όταν πλέον
απόκρισιν ουδεμία ελάμβανον
της παράκλησής των
συνέστρεψαν τον κορμόν
ανιχνεύουσαι
την αμυδράν
του απογεύματος ριπή φωτός
εντός...

Θεσσαλονίκη

ΕΙΚΟΝΑ ΑΝΔΡΟΣ

Μόνες απλώνονται οι λέξεις
σε χαρτί κι οθόνη
να διαλέξουν οι άνθρωποι
να συνταιριάξουν τον πόνο
Σαν τα καρφιά
από ξύλινες παλιές κρεμάστρες
στους τοίχους
Να επιλέξει ο καθένας ένα
τα δικά του να κρεμάσει
ρούχα
Κι ο τρόπος του
να μαρτύρα
την κατάσταση του
της στιγμής
και τις συνήθειες χρόνων
Μαζί και την καταγωγή του
τις προτεραιότητες
ή και τις καλύψεις του
Δες τον
αφηρημένος

σκεφτικός
επιλέγει μια θέση
ούτε στη μέση
ούτε στην άκρη
κάτι αδιάφορο
να μη τραβά τη προσοχή
Κρεμά το ρούχο
όχι απ’ το γαντζάκι
μα το γιακά
στρώνοντας το
και στο μήκος του
–Τι λέει αυτή;
θα σκέφτεστε
Έχετε δίκιο!
Συμφωνώ!
Σας χρειάζεται ακριβώς αυτός ο χρόνος
που δίνουν οι τρεις λέξεις
για να καταλάβετε:
Σας περιγράφω!

ΑΦΙΞΕΙΣ

Κι έπειτα
σου χαρίζεται όλη αυτή η σιωπή
που επιζητούσες
Και τη ζεις
Σα ναρκομανής
τη τελευταία δόση
Καταφεύγεις τότε
σε μέσα τεχνητά
με φθόγγους δικούς
το γυαλί να σπάσεις
Δεν αρκεί ωστόσο ποτέ αυτό
Τραγικό το κενό του αντίλαλου
εντός σου

****

Έλα λοιπόν
Θερμοκρασία εδάφους στους 15°C
και μια ζωή
υπάκοη στα σήματα κυκλοφορίας

Έλα λοιπόν
Από αέρος κι εδάφους
διάδρομοι παράλληλοι
Η ανεξαρτησία διατηρητέα
κι η απόσταση εμφανής
Σχέση στη συντήρηση
Συντριβή η συνύπαρξη
και τ΄ αντίθετό της, μομφή

Έλα λοιπόν
Έλεγχος αποσκευών
check in στην αγάπη
Τα υγρά σε ειδική θήκη
Απαγορεύεται η μεταφορά τους
στην καμπίνα της ψυχής
Κίνδυνος εμφράγματος εμβόλιμος
Αιτία 200ml perfume συγκίνησης
σε λεπτή συσκευασία
ενσυναίσθησης και στοργής ._

ΕΙΝ' Η ΣΕΙΡΑ ΜΟΥ... ΚΟΙΜΗΣΟΥ!

(σε ρυθμό χιπ χοπ)

στο «συν κάτι» κολλάω..
στην ξεφτίλα πουλάω
τα όνειρα που ζητάω...

μου τόπες
σε άκουσα..
κι ύστερα τα 'σκασα
στις πολυεθνικές μαστροπούς
μπας κι αλλάξω ατραπούς

μα..
στο κρατητήριο δανείζω
τ' όνειρο που κτίζω
κι ύστερα φεύγω και πάω
ώρες, μέρες, χρόνια περπατάω...

το είδες, το είδα..
άδειασε στο γήπεδο η κερκίδα
πλαστικά ποτήρια,
ανάποδα τα κεραμίδια..
οι νύχτες μ' αποβάλουν

οσμές βρώμικες εκβάλουν...

φιάχνω ένα κόσμο με σανίδια
σάπια, υποκατάστατα, σκουπίδια
μέσα μπαίνω με τα μπούνια
–νόστιμα κόκκινα μπαρμπούνια–
εκμεταλλεύομαι τις τρύπες
χώνομαι, ρίχνω κι εγώ τρίπλες
μη και μου κόψεις όμως τη φόρα
βορά σε δίνω σ' ερπιστριοφόρα

ασήμαντος της εξουσίας εραστής
επιβήτορας μιας άλλης, κάποιας, ζωής
με το δάχτυλο πατάω τη σκανδάλη
αποκαλώντας σε ρεμάλι
κρύβομαι πίσω από οθόνες
τα λόγια μου σαν Λαιστρυγόνες

σε δείχνω
κι υποδείχνω..
δόντια φιαγμένα
χαμόγελα αποστεωμένα

σε κρίνω
και συγκρίνω..

μνημόσυνο τελώ στην ευκαιρία
του παρελθόντος μου ζητώ την παρουσία

σε δοκιμάζω
κι αποδοκιμάζω..
της νιότης ξεχνώ το γνώρισμα
–κάλπικο σκαρώνω νόμισμα -
υψώνω ένα ακόμη χώρισμα

σε δικάζω
και καταδικάζω..
τις έννοιες σου και την ορμή σου
ειν' η σειρά μου ..κοιμήσου!!!
εγώ το κόσμο κυβερνάω
ελπίδες άοσμες κερνάω

άσε μου τον χρόνο
όμορφα είναι στον θρόνο
–καρικατούρες σ' ουράνιο θόλο–

την ενοχή μου σφάζω
τις αξίες μου εμπορεύομαι_
ιδέες κι όνειρα θυσιάζω
ανέξοδα με θράσος εκπορνεύομαι_
κραυγές ηγέτη βγάζω

–σκούντα με! νομίζω, ησυχάζω...

αξιοπρέπεια κι αξιοπιστία εκποιώ
νέο καθεστώς ποιώ
μη κοιτάς! μη γελάς!
εδώ που είμαι, αύριο θα περπατάς!
κοίτα να μου μοιάσεις
τη ζωή σου μη χαλάσεις _
νέος είσαι, μα σαν θα γερνάς
ελπίδες άοσμες -και συ- θα κερνάς...

απείχα, ξαναήρθα
να φοβάσαι
τελειώσανε τα παραμύθια..!...

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Σάλεψε ο Έρωτας ανάμεσα στα πόδια
ώρα 6, απόγευμα μιας Κυριακής
στο ξύπνημα-
επιστρατεύτηκαν δαίμονες τρεις
να τον σιγήσουν-
η ώρα, ο συνωστισμός ο οικογενειακός,
το νοικοκυριό που επειγόταν-

στην στήλη Τάδε, της εφημερίδας
αφοσιωμένος
για το πολιτικό τερέν, το διεθνές και το ντόπιο,
την οικονομία και τις επιπτώσεις της,
διάβαζες και σχολίαζες-
ανυποψίαστος
για την μάχη που διεξαγόταν
στο απέναντι σου κάθισμα-

χόρεψε ο Έρωτας το κορμί
στις άκρες-
κι εκείνο έσταξε...
μέλι και δάκρυ

ISBN: 978 - 960 - 93 - 4322 - 0